

Světlo Kříže

Ten Commandments

I. Thou shalt have no other gods before me.

II. Thou shalt not make unto thee any graven image, or any likeness of any thing that is in heaven above, or that is in the earth beneath, or that is in the water under the earth.

III. Thou shalt not take the name of the Lord thy God in vain; for the Lord will not hold him guiltless that taketh his name in vain.

IV. Remember the sabbath day, to keep it holy.

V. Honor thy father and thy mother; that thy days may be long upon the land which the Lord thy God giveth thee.

Ten Commandments

VI. Thou shalt not kill.

VII. Thou shalt not commit adultery.

VIII. Thou shalt not steal.

IX. Thou shalt not bear false witness against thy neighbor.

X. Thou shalt not covet thy neighbour's house, thou shalt not covet thy neighbour's wife, nor his manservant, nor his manservant, nor his ox, nor his ass, nor any thing that is thy neighbour's.

Ellen Whiteová

Světlo kříže

Příběh *Světlo Kříže* je výňatek z díla Rané spisy (Early Writings)

Ellen Whiteová

Vytištěno služebností

maranathamedia.cz

Modlitební čtení pro ranní a večerní pobožnosti

Obsah

Rané spisy (Early Writings) strany 165-192

Text převzat ze stránek <http://www.ellenwhiteova.cz>

1 Zrazení Krista.....	4
2. Kristův výslech.....	6
3. Ukřižování Krista	10
4. Kristovo vzkříšení	15
5. Kristovo nanebevstoupení	21

1 Zrazení Krista

Byla jsem uvedena do doby, kdy Pán Ježíš jedl se svými učedníky velikonoční večeři. Satan oklamal Jidáše a způsobil, aby si namlouval, že je pravým Kristovým učedníkem, ale jeho srdce bylo stále tělesné. Viděl Ježíšovy mocné skutky, žil s Ním během Jeho kazatelské činnosti a nesčetněkrát se přesvědčil, že je Mesiášem. Ale Jidáš byl nepřístupný a chamtivý, miloval peníze. Rozhořčeně si stěžoval, že byla na Ježíše vylita tak drahá mast. Marie milovala svého Pána. Ježíš jí odpustil hříchy, kterých bylo mnoho, vzkřísil z mrtvých jejího milovaného bratra a ona cítila, že pro Ježíše není nic příliš drahé. Čím dražší byla mast, tím lépe mohla vyjádřit vděčnost vůči svému Spasiteli, když přinesla takovou oběť. Jidáš, který se snažil omluvit svou chamtivost, tvrdil, že tato mast mohla být prodána a peníze mohly být dány chudým. To neřekl proto, že by měl jakoukoli péči o chudé, ale proto, že byl sobec a často si přivlastňoval peníze, které mu byly svěřeny, aby byly rozdány chudým. Jidáš se nestaral o Ježíšovo pohodlí či dokonce Jeho potřeby, a aby omluvil svoji chamtivost, odvolával se často na chudé. Štědrost Marie byla pravým opakem jeho sobecké povahy. Tím byla v srdci Jidášově připravena cesta pro satanova pokušení.

Kněží a židovští čelní představitelé nenáviděli Pána Ježíše. Ale velké zástupy se shromažďovaly, aby slyšely Jeho slova plná moudrosti a aby byly svědky Jeho mocných skutků. Lidé projevovali hluboký zájem a dychtivě naslouchali Ježíše, aby slyšeli učení podivuhodného učitele. I mnozí z knížat v Něho ¹⁶⁶ uvěřili, ale neodvážili se vyznat svou víru, protože se báli, že budou vyloučeni ze synagogy. Kněží a starší se rozhodli, že musí nějak zakročit, aby odvrátili pozornost lidu od Ježíše. Obávali se, že všichni v Něho uvěří. Cítili, že je ohrožena jejich bezpečnost. Buď budou muset ztratit své postavení anebo usmrtit Ježíše. Kdyby však ukončili Jeho život, byli by zde ještě ti, kteří byli živými památníky Jeho moci. Pán Ježíš vzkřísil Lazara z mrtvých a oni se báli, že kdyby Ježíše zabili, Lazar bude svědčit o Jeho veliké moci. Lidé se shromáždili, aby viděli také toho, který byl vzkříšen z mrtvých a knížata se rozhodla, že zabijí i Lazara, aby se zapomnělo na tuto vzrušující událost. Potom chtěli obrátit pozornost lidí k tradicím a lidskému učení, aby dávali desátky z máty i kopru a aby znovu na ně měli vliv. Shodli se na tom, že

zajmou Ježíše, když bude sám, protože kdyby se o to pokusili přede všemi lidmi, kteří Ho se zájmem poslouchali, byli by ukamenováni.

Jidáš věděl, jak kněží a starší lidu dychtí po tom, aby se zmocnili Ježíše, proto se jim nabídl, že Jej za několik stříbrných zradí. Láska k penězům jej zavedla tak daleko, že zradil svého Pána a vydal Jej do rukou Jeho největších nepřátel. Satan mocně působil na Jidáše a během dojímavých události poslední večeře si zrádce promýšlel plány, jak by mohl zradit svého Mistra. S hlubokým zármutkem oznámil Ježíš svým učedníkům, že tuto noc se nad Ním všichni pohorší. Ale Petr Ho horlivě přesvědčoval, že i kdyby se všichni pohoršili, tak on ne. Pán Ježíš však Petrovi řekl: "Aj, satan si vás vyprosil, aby vás mohl tříbit jako pšenici. Ale já jsem prosil za tebe, aby nezhylnula víra tvá. A ty potom, až se obrátíš, utvrzuj bratří svých." (Lk 22:31-32)

¹⁶⁷ Viděla jsem Ježíše spolu se svými učedníky v zahradě Getsemanské. S hlubokým zármutkem je prosil, aby bděli a modlili se, aby nepodlehli pokušení. On věděl, že jejich víra bude zkoušena, jejich naděje bude zklamána, a že budou potřebovat veškerou sílu, kterou mohou získat vytrvalou modlitbou a bdělostí. Pán Ježíš hlasitě volal, plakal a modlil se: "Otče, chceš-li, přenes tento kalich ode mne, avšak ne má vůle, ale tvá staň se." Syn Boží se modlil ve smrtelném zápase. Po Jeho tváři stékaly velké krůpěje krvavého potu a padaly na zem. Nad tímto místem se vznášeli andělé a byli svědky této události. Pouze jedno jim bylo přikázáno, aby šli a posilovali Syna Božího v Jeho smrtelném zápase. V nebesích utichla všechna radost. Andělé odložili své koruny a harfy a s nejhlubším zájmem tiše pozorovali Ježíše. Chtěli obklopit Syna Božího, ale velící andělé jim to nedovolili, protože kdyby viděli, jak bude zrazen, mohli by Jej vysvobodit. Neboť plán byl ustanoven a musel být splněn.

Když se Ježíš pomodlil, vrátil se zpět ke svým učedníkům, ale oni spali. V této hrozné hodině s Ním neměli soucit a nedomlilili se s Ním dokonce ani Jeho učedníci. Petr, který byl ještě před několika hodinami tak horlivý, tvrdě spal. Pán Ježíš mu připomněl jeho přesvědčivá tvrzení a řekl: "To jste nemohli ani jednu hodinu se mnou bdít?" Třikrát se modlil Syn Boží v této duševní úzkosti. Potom se objevil Jidáš s tlupou ozbrojených mužů. Jako obvykle přistoupil ke svému Mistru, aby Jej pozdravil. Houf obklíčil Ježíše, avšak On projevil svou božskou moc a řekl: "Koho hledáte?" "To jsem já." Po těchto slovech couvli a

padli bezmocně k zemi. Pán Ježíš jim to řekl proto, aby poznali Jeho moc, aby jim dal důkaz, že kdyby chtěl, mohl by se z jejich rukou vysvobodit.

¹⁶⁸ Učedníkům svítla nová naděje, když viděli, že zástup ozbrojený meči a kyji tak rychle padl k zemi. Když povstali a znovu obklíčili Syna Božího, Petr vytasil svůj meč a udeřil služebníka nejvyššího kněze a uřadil mu ucho. Ale Pán Ježíš Petrovi přikázal, aby svůj meč schoval a řekl: "Myslíš, že bych nyní nemohl prosit svého Otce, a On by mi poslal více než dvanáct pluků andělů?" Viděla jsem, že když byla vyslovena tato slova, tváře andělů zazářily novou nadějí. Rádi by obklopili svého Velitele a rozehnali rozzlobenou lůzu. Ale opět se jich zmocnil zármutek, když Ježíš dodal: "Ale jak by se potom naplnila Písma, svědčící, že se tak musí stát?" Také srdce učedníků byla naplněna zoufalstvím a trpkým zklamáním, když Ježíš dovolil, aby Jej nepřátelé odvedli.

Učedníci se báli o svůj vlastní život, a proto Jej všichni opustili a utekli. Ježíše nechali v rukou vražedné lůzy samého. Ó, jaké vítězství to bylo pro satana! A jak zarmoucení a zklamání byli Boží andělé! Bůh poslal mnoho zástupů svatých andělů, z nichž každý měl ve svém čele velícího anděla, aby byli svědky celého výjevu. Měli zaznamenat každou urážku a krutost, spáchanou na Synu Božím a zaznamenat všechna utrpení, která musel Ježíš prožít. Protože mužové, kteří se zúčastnili této hrozné scény, mají to vše ještě jednou uvidět tak živě, jak se to ve skutečnosti odehrálo.

2. Kristův výslech

Když andělé opouštěli nebesa, v hlubokém zármutku odkládali své třpytící se koruny. Nemohli je nosit během doby, kdy jejich Velitel trpěl a musel nést korunu trnovou. Satan a jeho andělé byli velmi zaměstnáni v soudní síni ničením veškerých sympatií a soucitu lidí tam přítomných. Už i samo ovzduší se stalo jejich vlivem těžké a poskvrněné. Nabádali kněze a starší, aby Ježíše týrali a zacházeli s Ním tím nejhrubším způsobem, jaký může lidská přirozenost snést. Satan doufal, že posměch a krutostí donutí Syna Božího, aby nařikal a reptal anebo zjevil svou božskou moc a vysvobodil se ze sevření zástupu. Tím by byl plán vykoupení přece jenom zmařen.

Petr šel za Pánem po Jeho zrazení. Byl zvědav, co budou dělat s Pánem Ježíšem. Ale když ho obviňovali, že je jedním z Jeho učedníků, dostal strach a

řekl, že toho člověka nezná. Učedníci byli známí čistotou svého vyjadřování a Petr, aby přesvědčil své žalobce, že není Kristovým učedníkem, popíral jejich obvinění a potřetí dokonce klel a zapřísahal se. Pán Ježíš, který stál nedaleko Petra, na něj upřel smutný vyčítavý pohled.

Tu si učedník vzpomněl na Ježíšova slova, která slyšel v hořejší místnosti a také na svoje horlivé ujištění, "I kdyby se všichni zhoršili nad tebou, já se nikdy nezhorším!" Zapřel svého Pána s klením a zapřísaháváním se, ale ten Ježíšův pohled obměkčil jeho srdce a zachránil ho. Hořce plakal a činil pokání za svůj velký hřích. Obrátil se a byl připraven posilovat své bratry ¹⁷⁰.

Zástup se křikem dožadoval Ježíšovy krve. Krutě Ho zbičovali a pak Ho oblékli do starého purpurového královského pláště a na Jeho svatou hlavu vložili trnovou korunu. Do ruky Mu dali rákosovou hůl, klaněli se před Ním a posměšně Jej zdravili: "Zdráv buď, králi Židovský!" Potom Mu vzali z ruky hůl a bili Ho s ní po hlavě, čímž se Mu trnitá koruna zabodávala do čela a po Jeho obličejí a bradě začaly téct pramínky krve.

Pro anděly bylo velmi obtížné snést ten pohled. Chtěli Pána Ježíše vysvobodit, ale velící andělé jim v tom zabránili a vysvětlili jim, že za člověka musí být zaplácena velká cena. Aby tato cena byla úplná, je nutná smrt toho, kdo sám má moc nad smrtí. Pán Ježíš věděl, že andělé byli svědky Jeho pokoření a že i nejnižší anděl, kdyby byl poslán Mu na pomoc, v okamžiku by způsobil, že tento dav, který si tropí posměch z Ježíše, by bezmocně padl k zemi a vysvobodil by Ho z jejich moci. Věděl, že kdyby o to prosil svého Otce, andělé by Jej ihned vysvobodili. Bylo však nutné, aby snášel zběsilost bezbožných lidí a tak aby uskutečňoval plán spasení.

Pán Ježíš stál tiše a pokorně před rozzuřeným zástupem lidí, který s Ním zacházel tím nejohavnějším způsobem. Plivali do Jeho obličejí, před nímž se jednoho dne budou chtít ukrýt, a jenž bude osvěcovat Boží město a bude zářit jasněji, než slunce. Na ty, kteří Jej tupili, se Kristus ani špatně nepodíval. Hodili Mu na hlavu starý kus oděvu, aby neviděl, bili Ho do tváře a ptali se Ho: "Prorokuj, kdo tě to udeřil!" Andělé tím byli otřeseni. Chtěli Jej ihned vysvobodit, ale jejich velící andělé jim v tom zabránili.

Někteří z Jeho učedníků si dodali odvahy a vstoupili do soudní síně, kde byl Ježíš vyslýchán. Očekávali, že projeví svou božskou moc, že se vysvobodí z rukou svých nepřátel a potrestá je za jejich surovost. Jejich naděje rostly a klesaly podle toho, jak se odvíjel průběh líčení. Někdy pochybovali a báli se, že byli oklamáni. Ale hlas, který slyšeli na hoře proměnění a sláva, kterou tam viděli, posilovaly jejich víru, že Pán Ježíš je Synem Božím. Připomínali si ty události, jichž byli svědky, divy, které Pán Ježíš konal, když uzdravoval nemocné, otvíral oči slepých a uši hluchých, když trestal a vymítal ďábly, když křísil mrtvé a dokonce utišoval vichřice a rozbouřené moře. Nemohli tomu uvěřit, že by měl zemřít. Stále doufali, že použije svou moc a velitelským hlasem rozežene tento krvelačný zástup, jako tehdy, když vstoupil do chrámu a vyhnal ty, kteří z Božího domu udělali tržiště, když tehdy před Ním prchali, jako kdyby byli pronásledováni rotou ozbrojených vojáků. Učedníci doufali, že Ježíš ukáže svou moc a všechny přesvědčí, že je Králem Izraele.

Jidáš měl hořké výčitky svědomí a styděl se za svůj ošklivý čin, že zradil Pána Ježíše. Když nyní viděl hrubé zacházení, které musel Spasitel snášet, byl zdrcen. Miloval Pána Ježíše, ale ještě více miloval peníze. Nenapadlo ho, že Ježíš dovolí, aby byl zajat lůzou, kterou k Němu sám přivedl. Očekával, že Pán učiní nějaký div a osvobodí se z jejich rukou. Ale když v soudní síni viděl rozružený dav lidí, jak žízní po Jeho krvi, uvědomil si, jak velký byl jeho zločin. Zatímco mnozí se snažili Ježíše obvinít, Jidáš se tlačil zástupem a vyznával, že ¹⁷² zhřešil a zradil nevinnou krev. Dával kněžím zpět peníze, které mu vyplatili, prohlašoval, že Ježíš je zcela nevinný a prosil je, aby Ho propustili.

Kněží nějakou chvíli hrůzou a zmatkem oněměli. Nechtěli, aby se lidé dověděli, že jeden z Ježíšových následovníků byl podplacen, aby Ho zradil a vydal jim Ho. Chtěli zatajit, že po Ježíši slídili jako po nějakém zloději a že Ho chtěli tajně zajmout. Ale Jidášovo vyznání a jeho vyjevený a provinilý pohled odhalily kněze přede všemi lidmi a ukázaly, že to byla jejich nenávist, která je přiměla k tomu, aby Ježíše zajali. Když Jidáš hlasitě prohlásil, že Ježíš je nevinný, kněží odpověděli: "Co je nám do toho? To je tvá věc." Měli Ježíše ve své moci a rozhodli se, že už Jej nepropustí. Jidáš přemožen duševní trýzní, hodil peníze, které si nyní ošklivil, na zem k nohám těch, kteří si jej najali, a hroznými duševními mukami a hrůzou, odešel a oběsil se.

V zástupu, který obklopoval Ježíše, byli mnozí, kteří s Ním cítili a lidé byli ohromeni tím, že neodpovídal na žádné otázky, které Mu byly kladeny. Přes všechny posměch a násilí lůzy, nebylo na Jeho tváři vidět zamračený nebo ztrápený výraz. Vše snášel důstojně a klidně. Diváci na Něj hleděli s údivem. Srovnávali Jeho dokonalou postavu a Jeho pevné a důstojné chování s chováním těch, kteří Jej soudili. Jeden druhému říkal, že je podobnější králi, než kdokoli z knížat. Vůbec nevypadal na to, že by se něčím provinil. Jeho oči byly něžné, jasné a beze strachu, čelo měl široké a vysoké. Každý rys Jeho obličeje vyzařoval laskavost a ušlechtilé zásady. Jeho trpělivost a shovívavost byly vlastnosti tak neobvyklé, že se mnozí chvěli. Dokonce i Herodes a Pilát při pohledu na Jeho vznešené a božské chování byli velmi znepokojeni.

Od samého počátku byl Pilát přesvědčen, že Ježíš není obyčejným člověkem. Věřil, že má vynikající povahu a cítil, že je úplně nevinný ve všech bodech obvinění, vznesených proti Němu. Andělé, kteří byli svědky této scény, si všimli tohoto přesvědčení římského vladaře. Aby ho uchránili před strašným rozhodnutím vydat Pána Ježíše na ukřižování, byl k Pilátově manželce poslán anděl, který jí ve snu oznámil, že ten, kterého její manžel soudí, je Synem Božím a že trpí nevině. Okamžitě poslala Pilátovi zprávu, že ve snu kvůli Ježíši mnoho trpěla a varovala ho, aby s tímto svatým mužem neměl nic do činění. Posel¹⁷³ se protlačil zástupem a odevzdal Pilátovi dopis do jeho rukou. Když jej Pilát četl, zbledl, třásl se na celém těle a rozhodl se, že nechce mít nic s ukřižováním Pána Ježíše. Kdyby Židé žádali Jeho krev, nedá k tomu svolení, ale bude se snažit Ho zachránit.

Když Pilát uslyšel, že v Jeruzalémě právě pobývá Herodes, velmi se mu ulevilo. Doufal, že se zbaví veškeré odpovědnosti za vyslýchání a odsouzení Ježíše. Ihned Jej odeslal k Herodesovi i s Jeho žalobci. Tento vladař byl zatvrzen v hříchu. Poprava Jana Křtitele zanechala v jeho svědomí skvrnu, které se nemohl zbavit. Když slyšel o Ježíši a Jeho mocných skutcích, bál se a chvěl, protože Ho pokládal za Jana Křtitele, který vstal z mrtvých. Když Pilát vydal Ježíše do jeho rukou, považoval to za uznání své moci, autority a svého úsudku. Tento Pilátův čin způsobil, že oba vladaři, kteří byli dříve nepřáteli, se nyní spřátelili. Herodes se zaradoval, když uviděl Ježíše a očekával, že k jeho uspokojení vykoná před ním nějaký velký div. Ježíšovo¹⁷⁴ dílo však nespočívalo v tom, aby uspokojoval něčí zvědavost, nebo aby usiloval o svou

vlastní bezpečnost. Jeho božská zázračná moc byla určena ke spasení jiných a ne k vlastnímu prospěchu.

Pán Ježíš neodpovídal na četné Herodesovy otázky, neodpovídal ani na otázky svých nepřátel, kteří Jej horlivě obviňovali. Herodes se velmi rozzlobil nad tím, že se Ježíš nebojí jeho moci a se svými vojáky se vysmíval, ponižoval a tupil Syna Božího. Přesto však žasl nad Ježíšovým vznešeným, božským vzhledem, i když byl tak zneuctěn. Protože se Ho bál odsoudit, poslal Jej zpět k Pilátovi.

Satan a jeho andělé pokoušeli Piláta, a snažili se přivést jej do záhuby. Našeptávali mu, že pokud neodsoudí Ježíše on, učiní tak jiní; zástup žíznil po Jeho krvi, a jestliže Jej neodsoudí k smrti, ztratí svou moc a světskou čest a bude pokládán za přívržence tohoto podvodníka. Pilát se obával, že ztratí svou moc a postavení a proto souhlasil s usmrcením Ježíše. Žalobcům Pána Ježíše řekl, že oni jsou vinni Jeho krví. Zástup s tím souhlasil a volal: "Krev jeho na nás a na naše děti!" Ale Pilát se tím neočistil, zůstal vinen Ježíšovou krví. Pro své sobecké zájmy a lásku k poctám, které mu prokazovali vysoce postavení lidé tohoto světa, vydal na smrt nevinného člověka. Kdyby Pilát jednal podle svého vlastního přesvědčení, nechtěl by mít nic společného s odsouzením Ježíše.

Ježíšův vzhled a Jeho slova během výslechu udělaly hluboký dojem na myslech mnohých, kteří byli přítomni této události. Ovoce tohoto vlivu se projeví po Jeho zmrtvýchvstání. Mezi těmi, kteří se pak připojili k církvi, byli mnozí, kteří nabyli přesvědčení již v době Ježíšova výslechu.

¹⁷⁵ Satan velmi zuřil, když viděl, že všechno surové zacházení s Pánem Ježíšem, k němuž židy ponoukl, nevyvolalo u Něj ani náznak reptání. I když Spasitel přijal lidskou přirozenost, byl podpírán božskou odvahou a neodchýlil se ani v nejmenším od vůle svého Otce.

3. Ukřižování Krista

Syn Boží byl vydán lidu, aby byl ukřižován; s vítězným jástem byl drahý Spasitel odváděn. Byl slabý a zemdlený, protože trpěl únavou, bolestí a ztratil mnoho krve při bičování a bití. Přesto byl na Něj vložen těžký kříž, na který

měl být zakrátko přibit. Pán Ježíš pod jeho tíhou ztrácel vědomí. Třikrát Mu kříž vložili na ramena a třikrát pod jeho tíhou omdlel. Jeden z Jeho následovníků, muž, který Ho sice veřejně nevyznával, ale přece v Něho věřil, byl nyní popaden a přinucen, aby nesl kříž. Nesl jej až na nešťastné místo. Nad tímto místem se vznášely zástupy andělů. Určitý počet Kristových učedníků Jej následoval na Golgatu v hlubokém zármutku a hořkém pláči. Vzpomínali si, jak pouze několik dní tomu, slavnostně vjížděl do Jeruzaléma a jak Jej pak následovali s radostným provoláváním "Hosana na výsostech!" a jak kladli na zem svá roucha a palmové ratolesti. Tehdy si mysleli, že se ujme království a jako světský vladař bude panovat nad Izraelem. Ale jak se situace změnila! Jejich radostná očekávání vzala za své. Ne s plesáním a radostnými nadějemi, ale se sklíčeným srdcem, s bázní a zoufalstvím následovali pomalu a smutně Toho, který byl tak potupen, ponížen a nyní se chystal zemřít.

Byla tu i Ježíšova matka. Její srdce bylo rozdrásáno mukami, které nikdo jiný nemůže pociťovat tak, jako milující matka. A přece spolu s učedníky stále doufala, že Kristus vykoná nějaký velký zázrak a vyprostí se z rukou svých vražedníků. Nemohla snést myšlenku, že se nechá ukřižovat. Ale už bylo vše připraveno a Ježíš byl položen na kříž. Bylo přineseno kladivo a hřeby. Učedníci byli tím úplně zdrceni. Ježíšova matka téměř podléhala nesnesitelnému duševnímu utrpení. Než byl Spasitel přibíjen na kříž, učedníci ji odvedli z místa děje, aby neslyšela zatloukání hřebů prorážejících kosti a svaly Jeho něžných rukou a nohou. Ježíš nereptal, pouze tiše sténal v mukách. Jeho tvář byla bledá a na čele se Mu objevily velké krůpěje potu. Satan jásal nad utrpením, které musel Syn Boží snášet, ale obával se, že jeho úsilí o zmaření plánu spasení je marné, že jeho království je ztraceno a on bude nakonec zničen.

Když byl Pán Ježíš přibit na kříž, byl kříž vyzdvižen a velikou silou zaražen do připravené jámy. Tím bylo maso v místech hřebů roztrženo, což Mu způsobilo největší utrpení. Aby Kristova smrt byla co nejhanebnější, byli spolu s Ním ukřižováni dva zločinci, každý po jedné straně. Tito lotři se velmi bránili, museli být násilně uchopeni, ruce jim byly obráceny dozadu a tak byli přibiti na kříž. Ale Ježíš se pokorně poddal. Nikdo Mu nemusel násilím roztahovat ruce a pokládat na kříž. Zatímco lotři proklínali své popravčí, Spasitel se ve svém smrtelném utrpení modlil za své nepřátele: "Otče, odpusť jim, nebo

nevědí, co činí." Pán Ježíš nemusel snášet pouze tělesné utrpení, ale byly na Něho vloženy hříchy celého světa.

Když Ježíš visel na kříži, někteří, kteří procházeli kolem,¹⁷⁷ zlořečili Mu, klaněli se před Ním jako před králem a říkali: "Hej ty, který boříš chrám a ve třech dnech jej vzděláváš, zachraň sám sebe! Jsi-li Syn Boží, sestup s kříže!" Když satan pokoušel Krista na poušti, použil tatáž slova: "Jsi-li Syn Boží..." Kněží, zákoníci a starší lidu se posmívali umírajícímu Synu Božímu slovy: "Jiným pomáhal, sám sobě nemůže pomoci. Jestliže je král Izraelský, nechť nyní sestoupí s kříže a uvěříme jemu." Andělé, kteří se vznášeli nad místem Kristova ukřížování, byli naplněni hněvem, když se posměvači vysmívali a říkali "Je-li Synem Božím, ať zachráni sám sebe." Andělé chtěli Ježíši pomoci a vysvobodit Ho, ale nebylo jim dovoleno to udělat. Cíl Jeho poslání ještě nebyl dosažen.

I když Pán Ježíš visel dlouhé hodiny ve smrtelné agonii na kříži, nezapomněl na svou matku. Vrátila se na místo, kde se odehrávala tato hrozná událost, protože již nemohla déle vydržet být vzdálena od svého Syna. Pán Ježíš udělil ještě poslední ponaučení o soucitu a lidskosti. Pohlédl na obličej své matky, sklíčený zármutkem a potom na milovaného učedníka Jana. Řekl své matce: "Ženo, aj, tvůj syn!" Potom řekl Janovi: "Aj, matka tvá!" Od té chvíle ji přijal Jan do svého domu.

Během svého smrtelného zápasu dostal Pán Ježíš žízeň, a oni Mu dali napít octa, smíchaného se žlučí; když to však ochutnal, odmítl takový nápoj. Andělé pozorovali utrpení svého milovaného Vůdce, ale pak to již nemohli vydržet a zakrývali si tvář před tímto pohledem. I slunce se odepřelo dívat na tuto hroznou scénu. Nakonec Ježíš zvolal mocným hlasem, který srdce Jeho vrahů naplnil hrůzou: "Dokonáno jest." Pak se chrámová opona odshora až dolů roztrhla, země se třásla a skály pukaly.¹⁷⁸ Veliká tma nastala na tváři celé země. Když Pán Ježíš zemřel, zdálo se, že byly smeteny i poslední zbytky naděje Jeho učedníků. Mnozí z Jeho následovníků byli svědky Jeho utrpení a smrti, a jejich kalich zármutku byl naplněn.

Satan se již neradoval jako dříve. Stále doufal, že zmaří plán vykoupení, ale tento plán měl příliš pevné základy. Nyní, když Kristus zemřel, poznal, že i on bude muset jednou zemřít a že jeho království bude dáno Ježíši. Radil se se

svými anděly, ale proti Synu Božímu nic nepořídil. Proto nyní chtěl zdvojnásobit své úsilí a použít veškerou lest proti Kristovým následovníkům. Pokud by to bylo možné, chtěli všem zabránit, aby nepřijali spasení, které jim Kristus vykoupil. Tímto způsobem mohl satan i nadále pracovat proti Boží vládě. Bylo jeho osobním zájmem, aby co nejvíce lidí odvrátil od Ježíše, protože hříchy těch, kteří jsou vykoupeni Ježíšovou krví, budou nakonec vloženy na původce hříchu a on bude muset odpykat všechny trest. Ale ti, kteří nepřijmou spasení skrze Ježíše Krista, budou muset vytrpět trest za své vlastní hříchy.

Za svého pozemského života se Kristus netěšil světské přízni, bohatství a okázalosti. Jeho pokora a sebezapření byly v nápadném protikladu k pýše a sebeuspokojování kněží a starších. Jeho neposkvrněná čistota byla stálou výčitkou jejich hříchům. Opovrhovali Jím pro Jeho pokoru, svatost a čistotu. Avšak ti, kteří Jím zde pohrdali, Jej jednoho dne uvidí v nebeské vznešenosti a nepřekonatelné slávě svého Otce.

V soudní síni byl obklopen nepřáteli, kteří dychtili po Jeho krvi. Ale tito tvrdošíjní jedinci, kteří tehdy volali "Krev jeho na nás a na naše děti", Jej uvidí jako slavného Krále.¹⁷⁹ Všechny nebeské zástupy Jej budou doprovázet se zpěvy vítězství: "Sláva a moc budiž Tomu, který byl mrtvý a je živý, mocnému Vítězi!"

Chudí, slabí a bídící lidé plivali Králi slávy do obličeje, a lůza přitom jásala nad tímto brutálním vítězstvím a zahrnovala Ho ponižujícími urážkami. Krutými ranami zohyždili obličej, který naplňuje obdivem celá nebesa. Oni všichni znovu uvidí ten obličej. Bude zářit jako polední slunce. Budou před ním utíkat, aby se ukryli a namísto radosti ze surového vítězství, budou Jeho příčinou nařikat.

Pán Ježíš tehdy ukáže své ruce zohyžděné stopami po ukřižování. Tato znamení tohoto krutého činu bude nosit navždy. Jizvy po hřebech budou vyprávět historii podivuhodného vykoupení člověka a o velké ceně, která byla za něj zaplácena. Právě ti mužové, kteří Pána života bodli kopím do boku, uvidí jizvy po tomto bodnutí a s hlubokým zármutkem budou litovat, že tak zohyždili Jeho tělo.

Vrahům Pána Ježíše velice vadilo, že nad Jeho hlavu byl umístěn nápis: "Král židovský". Ale jednou Ho budou muset vidět v Jeho slávě a královské moci. Uvidí na Jeho oděvu a na Jeho bedrech napsáno: "Král králů a Pán pánů." Když visel na kříži, posměšně na Něj volali: "Jestliže je králem Izraelským, ať nyní sestoupí s kříže a uvěříme Jemu." Až jednou uvidí Jeho královskou moc a autoritu, nebudou už požadovat žádný důkaz o tom, že je Izraelským králem. Přemožení Jeho majestátem a neobyčejnou slávou, budou nuceni zvolat: "Požehnaný, kterýž se běže ve jménu Páně."

Zemětřesení, praskání skal, tma, která přikryla zemi a ¹⁸⁰ Ježíšovo hlasité a mocné zvolání "Dokonáno jest", když umíral, znepokojilo Jeho nepřátele a zatřáslo těmi, kteří Jej zavraždili. Učedníci se divili těm zvláštním úkazům, ale jejich naděje byly rozdraceny. Obávali se, že Židé budou nyní chtít zabít také je. Měli za to, že nenávisť, kterou projevíli vůči Božímu Synu, u Něho neskončí. Celé hodiny v ústraní oplakávali své zklamání. Očekávali, že Ježíš bude vládnout jako pozemský kníže, ale s Jeho smrtí vzaly za své i jejich naděje. Ve svém zármutku a zklamání se domnívali, že snad byli podvedeni. Dokonce i Jeho matka zakolísala ve své víře, jestli byl Mesiášem.

Třebaže naděje učedníků, jež kladli v Pána Ježíše, byly zmařeny, stále Jej milovali a chtěli Jej důstojně pohřbít, jenže nevěděli, jak by to měli udělat. Josef z Arimatie, zámožný a vlivný člen židovské velerady a Ježíšův věrný učedník, zašel soukromě a směle k Pilátovi a žádal o Spasitelovo tělo. Neodvážil se tam jít veřejně, kvůli nenávisti Židů. Učedníci se obávali, že se Židé budou snažit zabránit, aby Kristovo tělo bylo pohřbeno na důstojném místě odpočinku. Pilát Josefově žádosti vyhověl a učedníci sňali neživé tělo z kříže, a přitom v hlubokém zármutku oplakávali své zmařené naděje. Pečlivě zabalili tělo do jemného lněného plátna a uložili do nového Josefova skalního hrobu.

Ženy, které za života Pána Ježíše, byly Jeho pokornými následovnicemi, nechtěly Jej dříve opustit, dokud Jej neuvidí uloženého do hrobu a dokud ke vchodu nebude přivalen velký, těžký kámen, aby se nepřátelé nemohli zmocnit Ježíšova těla. Mohly však být bez obav; viděla jsem, že zástupy andělů s nevýslovným zájmem střežily místo Ježíšova odpočinku. S největším napětím čekali na rozkaz, aby sehráli svou úlohu ve vyproštění Krále ¹⁸¹ slávy z Jeho vězení. Kristovi vrahové se obávali, že by mohl přece jenom ožít a

uniknout jim. Žádali proto Piláta, aby ke hrobu postavil stráž, která by jej hlídala až do třetího dne. Jejich žádosti bylo vyhověno. Kvůli učedníkům byl kámen u hrobu dokonce zapečetěn, aby nemohli ukrást Ježíšovo tělo a pak říkat, že vstal z mrtvých.

4. Kristovo vzkříšení

V sobotu učedníci odpočívali a oplakávali smrt svého Pána, zatímco Ježíš, Král slávy, ležel v hrobě. Když se chýlilo k večeru, byli vybráni vojáci, kteří měli hlídat místo Spasitelova odpočinku. Současně se nad tímto svatým místem vznášeli neviditelní andělé. Noc pomalu ubíhala. Ještě byla tma, ale andělé, kteří to místo střežili, věděli, že se přiblížil okamžik vysvobození drahého Syna Božího, jejich milovaného Velitele. V největším vzrušení mysli čekali na hodinu Jeho vítězství; vtom rychle z nebe přiletěl mocný anděl. Jeho obličej zářil jako blesk a jeho roucho bylo bílé jako sníh. Jeho zář rozptýlila tmu a zlí andělé, kteří si vítězoslavně činili nárok na tělo Pána Ježíše, zděšeně prchali před jeho jasem a slávou. Jeden z andělů, kteří byli svědky Kristova ponížení a střežili místo Jeho odpočinku, přidal se k tomu andělu, jež právě sestoupil z nebe a společně šli k hrobu. Když se k němu přiblížili, země se zachvěla a nastalo mohutné zemětřesení.¹⁸² Římská stráž byla zachvácená hrůzou. Kde byla nyní je jich síla držet Ježíšovo tělo v zajetí? Už nemysleli na svou povinnost, ani na to, že by Ho učedníci mohli ukrást. Když římskou stráž obklopilo světlo andělů, jež bylo jasnější než slunce, padli římsští vojáci k zemi jako mrtví. Jeden z andělů uchopil kámen, odvalil jej od hrobu a posadil se na něj. Druhý anděl vstoupil do hrobky a odstranil roušku z Ježíšovy hlavy. Potom mocný anděl, který sestoupil z nebe, zvolal hlasem, od kterého se zachvěla země: "Synu Boží, Tvůj Otec Tě volá, pojď ven!" Smrt již nemohla nad Ním déle vládnout. Ježíš vstal z mrtvých jako mocný Přemožitel. Tuto scénu pozoroval zástup andělů s posvátnou úctou. Když Ježíš vystoupil z hrobu, tito zářící andělé padli k zemi a klaněli se Mu, vítali Ho písněmi vítězství a triumfu.

Satanovi andělé byli nuceni utíkat před pronikavým světlem a září nebeských andělů a s hořkým zklamáním si stěžovali svému králi, že jejich kořist jim byla násilně vyrvána a že Ten, kterého tak nenávidí, vstal z mrtvých. Satan a jeho andělé se radovali, že jejich moc nad padlým člověkem způsobila, že Pán

života byl uložen do hrobu. Jejich pekelné vítězství však bylo krátké, neboť když Ježíš vyšel ze svého vězení jako majestátný Vítěz, satan věděl, že po nějakém čase bude muset zemřít a jeho království bude dáno do rukou Toho, komu právem patří. Nařikal a zuřil, že přes všechno své úsilí nad Ježíšem nezmátl lidem byla umožněna cesta ke spasení, aby každý, kdo by chtěl po ní jít, mohl být zachráněn.

Zlí andělé se spolu se svým vůdcem radili o možnosti, jak ¹⁸³ by ještě mohli pracovat proti vládě Boží. Satan rozkázal svým andělům, aby šli ke kněžím a starším. Řekl: "Úspěšně jsme je oklamali, zaslepili jejich zrak a zatvrdili jejich srdce proti Ježíši. Přivedli jsme je tak daleko, že Jej měli za podvodníka. Ale římská stráž roznese tu nepříjemnou zprávu, že Kristus vstal z mrtvých. Svedli jsme kněze a starší, aby Ježíše nenáviděli a zamordovali. Nyní jim vnukněte myšlenku, že pokud se rozšíří zpráva o tom, že Ježíš vstal z mrtvých, budou je lidé kamenovat, protože odsoudili nevinného člověka."

Když zástup nebeských andělů opustil hrob a světlo a sláva zmizely, římská stráž se odvážila znovu zvednout hlavy, aby se rozhlédla kolem sebe. Vojáci byli zděšeni, když viděli, že veliký kámen od vchodu do hrobu je odvalený a Ježíšovo tělo je pryč. Co nejrychleji spěchali do města, aby kněžím a starším oznámili, co viděli. Když vrahové uslyšeli tu překvapivou zprávu, jejich tváře zbledly. Zmocnil se jich strach při pomýšlení na to, co spáchali. Kdyby se tato zpráva potvrdila, jsou ztraceni. Chvilí mlčky seděli a dívali se po sobě a nevěděli, co udělat nebo co říci. Přijmout tuto zprávu by znamenalo odsoudit samých sebe. Proto odešli stranou, aby se poradili, co mají dělat. Věděli, že kdyby se zpráva, kterou přinesla stráž, rozšířila mezi lidi, pak ti, kteří Krista zabili, budou muset sami zemřít jako Jeho vrahové. Rozhodli se tedy podplatit římské vojáky, aby věc uchovali v tajnosti. Kněží a starší jim nabídli velkou sumu peněz a řekli jim: "Řekněte, že v noci přišli Jeho učedníci a ukradli Ho; protože jsme spali." Když se strážní tázali, co se s nimi stane za to, že ve službě usnuli, slíbili jim židovští úředníci, že přemluví vladaře a zajistí jejich ¹⁸⁴ bezpečnost. Za peníze prodali římským vojákům svoji čest a dali na radu kněží a starších.

Když Pán Ježíš visel na kříži a zvolal "Dokonáno jest!", rozpukly se skály, země se třásla a některé hroby se otevřely. Když vyšel jako Vítěz nad smrtí a hrobem, země se opět zatřásla a nebeská sláva ozářila toto svaté místo;

tehdy vyšli poslušně na Jeho zavalání mnozí spravedliví mrtví ze svých hrobů jako svědkové Jeho vzkříšení. Tito vyvolení svatí byli při svém vzkříšení oslaveni. Byli to lidé z každého věku, který uběhl od stvoření světa až do doby, kdy na této zemi žil Kristus. Tak se stalo, že zatímco židovští představitelé chtěli utajit skutečnost, že Pán Ježíš vstal z mrtvých, Bůh si vybral mnohé, kteří vyšli ze svých hrobů, aby podali svědectví o Ježíšově vzkříšení a Jeho slávě.

Tito vzkříšení lidé se od sebe velmi lišili jak postavou, tak i podobou. Někteří vypadali vznešeněji, než ostatní. Dostalo se mi vysvětlení, že obyvatelé země upadají stále níž a níže a ztrácejí svou sílu a půvab. Satan má moc nad nemocí i smrtí. V každém dalším věku jsou následky této kletby viditelnější a satanova moc se projevuje v širším měřítku. Ti, kteří žili v době Noema a Abraháma, měli postavu, vzhled a sílu podobnou andělům. Ale každé další pokolení bylo slabší, stále více a více podléhalo nemocem a délka života se zkracovala. Satan stále studuje, jak má lidstvo trápit a zeslabovat.

Ti, kteří při Ježíšově vzkříšení vyšli ze svých hrobů, se ukázali mnohým lidem a hovořili jim o tom, že oběť za člověka byla vykonána, že ten Ježíš, kterého Židé ukřižovali, vstal z mrtvých. Jako důkaz pravdivosti svého tvrzení uváděli: "My jsme vstali s Ním!" Přesvědčivě hovořili o tom, že skrze Jeho velkou moc byli vyvoláni ze svých hrobů. Ačkoli satan, jeho ¹⁸⁵ andělé a židovští starší rozšiřovali lživou zprávu, nemohli utajit Ježíšovo vzkříšení. Zástup svatých, který vstal ze svých hrobů, rozšiřoval tuto podivuhodnou, radostnou zprávu. Sám Ježíš se ukázal truchlícím, hluboce zarmouceným učedníkům. Zahnal jejich strach a jejich mysl naplnil radostí a štěstím.

Zpráva se rozšiřovala od jednoho města k druhému, od vesnice k vesnici a Židé, protože se báli o svůj vlastní život, skrývali svou nenávist vůči učedníkům. Jejich jedinou nadějí bylo šíření falešné zprávy. A ti, kteří si přáli, aby tato lež byla pravda, ti ji přijímali. Pilát se chvěl, když se dozvěděl o zmrtvýchvstání Ježíšově. Nemohl pochybovat o pravdivosti tohoto svědectví a od této chvíle už nikdy neměl pokoje. Pro světskou čest a ze strachu o své postavení i svůj život, odsoudil Pána Ježíše na smrt. Teď si plně uvědomil, že Ten, jehož krví byl vinen, nebyl pouze nevinným člověkem, ale že to byl Syn Boží. Až do svého konce vedl bídný život. Pochybnosti a výčitky

svědomí zaháněly všechny jeho slibné, nebo radostné pocity. Nedal se nijak potěšit a zemřel bídnou smrtí.

Herodesovo* srdce bylo ještě zatvrzelejší; když uslyšel o Ježíšově zmrtevýchvstání, ani ho to nějak zvlášť neznepokojilo.

* Na Kristově výslechu se podílel Herodes Antipas. Jakuba nechal zavraždit Herodes Agrippa I, který byl švagrem Herodesse Antipy.

¹⁸⁶ Nechal vzít život Jakubovi, a když viděl, že se to Židům líbí, dal do vězení i Petra s úmyslem, že jej také nechá popravít. Ale Bůh měl pro Petra ještě určitý úkol, a proto k němu poslal svého anděla, aby ho vysvobodil. Herodes stihl Boží soud. Když se jednou v přítomnosti velkého davu lidí povyšoval, byl zasažen Božím andělem a zemřel nejhrůznější smrtí.

Časně zrána prvního dne týdne, ještě než se rozednělo, se k hrobu vydaly svaté ženy; vzaly si s sebou vzácné masti, aby pomazaly Ježíšovo tělo. Když došly k hrobu, uviděly, že těžký kámen u vchodu do hrobky je odvalený a mrtvé tělo Ježíšovo už tam není. Zmocnila se jich úzkost a obávaly se, že tělo ukradli jejich nepřátelé. Najednou však uviděly dva anděly v bílých hávech, se zářícími obličejí. Tyto nebeské bytosti věděly, proč sem ženy přišly a hned jim oznamovaly, že Ježíš už tady není. Vstal z mrtvých, ale mohou si prohlédnout místo, kde byl Ježíš uložen. Andělé je vyzvali, aby rychle šly k Jeho učedníkům a řekly jim, že jde před nimi do Galileje. S bázní a velikou radostí spěchaly ženy k truchlícím učedníkům, aby jim přinesly zprávu o tom, co viděly a slyšely.

Učedníci nemohli uvěřit tomu, že Kristus vstal z mrtvých, ale spolu se ženami, které jim přinesly takovou zprávu, pospíchali k hrobu. Tam zjistili, že Ježíše tam není. Viděli, že prostěradla, jimiž byl ovinut, jsou složena, ale stále nemohli uvěřit té radostné zprávě, že vstal z mrtvých. Vrátili se domů ¹⁸⁷ a velmi se divili tomu, co viděli a co jim ženy vypravovaly. Marie se však rozhodla, že zůstane u hrobu a přemýšlela o všem, co se stalo. Skličovalo ji pomyšlení, že snad byla oklamána. Cítila, že ji čekají ještě další těžkosti. Znovu jí přemohl žal a propukla v hořký pláč. Naklonila se ještě jednou, aby se podívala do hrobu a uviděla tam dva anděly, oblečené v bílém. Seděli na místě, kde leželo tělo Ježíšovo. Jeden seděl tam, kde ležela Ježíšova hlava a

druhý seděl tam, kde byly Jeho nohy. Přívětivě ji oslovili a tázali se, proč pláče. Marie odpověděla: "Vzali Pána mého a nevím, kde Ho položili."

Pak se obrátila a uviděla, že blízko ní stojí Ježíš, ale nepoznala Ho. Přívětivě ji oslovil, vyptával se jí po příčině jejího zármutku a tázal se jí, koho hledá. Domnívala se, že hovoří se zahradníkem a proto Jej žádala, že pokud odnesl jejího Pána, ať jí řekne, kam Ho položil, aby Jej mohla vzít zpět. Tu k ní Pán Ježíš promluvil svým nebeským hlasem: "Marie!" Ta poznala tón toho milého hlasu a rychle odpověděla: "Rabboni!" V své radosti Jej chtěla obejmout, ale Pán Ježíš pravil: "Nedotýkej se mne, neboť jsem ještě nevystoupil ke svému Otci. Jdi ale k bratřím svým a pověz jim: "Vystupuji k Otci svému a k Otci vašemu, k Bohu svému a k Bohu vašemu." Se srdcem naplněným radostí spěchala Marie k učedníkům, aby jim přinesla tuto radostnou zprávu. Pán Ježíš se rychle vznesl vzhůru ke svému Otci, aby z Jeho rtů uslyšel ujištění, že oběť je přijata a aby obdržel veškerou moc na nebi i na zemi.

Andělé jako nějaký oblak obklopili Syna Božího a dokořán otevřeli brány, aby mohl vejít Král slávy. Viděla jsem, že i když byl Pán Ježíš se svým skvoucím nebeským zástupem v přítomnosti svého Otce obklopen Jeho slávou, přesto nezapomněl na své¹⁸⁸ učedníky, kteří byli na zemi. Přijal moc od svého Otce, aby se k nim mohl vrátit a z té moci udělit i jim. Ještě tentýž den se vrátil zpět a ukázal se svým učedníkům. Potom jim dovolil, aby se Jej dotýkali, protože již byl u svého Otce a přijal moc.

Tomáš však tehdy zrovna nebyl přítomen. Nechtěl pokorně přijmout zprávu učedníků, nýbrž rozhodně a sebejistě tvrdil, že neuvěří, dokud se svými prsty nedotkne jizev po hřebecích a dokud svou ruku nepoloží na bok, jenž byl proboden. Tím projevil nedostatek důvěry ke svým bratřím. Kdyby všichni lidé požadovali tentýž důkaz, pak by nikdo nepřijal Ježíše a neuvěřil by, že vstal z mrtvých. Bůh si však přál, aby zpráva učedníků byla přijímána i těmi, kteří zmrtevýchvstalého Spasitele sami neviděli, ani neslyšeli. Tomášova nevěra se Bohu nelíbila. Když se Pán Ježíš setkal se svými učedníky podruhé, byl už přítomen i Tomáš, a jakmile uviděl Pána Ježíše, uvěřil. Prohlásil však, že nebude spokojen bez hmatatelných důkazů - a Ježíš mu žádané důkazy poskytl. Tomáš zvolal: "Pán můj a Bůh můj", ale Ježíš ho pokáral za jeho nevěru a řekl: "že jsi mne viděl, Tomáši, uvěřil jsi. Blahoslavení, kteří neviděli a uvěřili."

Podobně i ti, kteří neprožili žádné zkušenosti během hlásání poselství prvního a druhého anděla, musí je přijmout od jiných, kteří je prožili a řídili se jimi. Viděla jsem, že podobně, jak byl zavrhován Pán Ježíš, budou zavrhována i tato poselství. A tak jako apoštolové prohlašovali, že pod nebem není žádné jiné jméno dané lidem, v němž by mohli být spaseni, tak i služebníci Boží musí věrně a nebojácně varovat ty, kteří přijímají jen určitou část pravdy, vztahující se k poselství třetího ¹⁸⁹ anděla, že buď s radostí přijmou všechna poselství, jež jim Bůh dává, anebo jinak nebudou mít podíl v Jeho království.

Zatímco svaté ženy rozšiřovaly zprávu o Ježíšově vzkříšení, římsští vojáci šířili lež, kterou do jejich úst vložili starší a přední kněží. Tvrdili, že zatímco oni v noci spali, přišli učedníci a ukradli Ježíšovo tělo. Satan vložil tuto lež do srdcí a úst předních kněží a lid ochotně tato slova přijímal. Bůh to však tak zařídil, aby nikdo neměl žádnou pochybnost o této důležité události, na níž je založeno naše spasení. Kněží a starší nemohli tuto skutečnost utajit. Byli vzkříšení svědkové, kteří svědčili o Kristově zmrtvýchvstání.

Spasitel zůstal se svými učedníky ještě čtyřicet dní a naplňoval je radostí a nadějí tím, že jim ještě lépe vysvětloval skutečnosti, týkající se Božího království. Zároveň je pověřil, aby vydávali svědectví o tom, co viděli a slyšeli, o Jeho utrpeních, Jeho smrti a Jeho vzkříšení. Měli mluvit o tom, že přinesl oběť za hříchy a že všichni, kteří chtějí, mohou přijít k Němu a získat život. S upřímnou něžností mluvil o tom, že budou muset prožít pronásledování a soužení, ale že se jim uleví, když si budou připomínat Jeho zkušenosti a slova, která jim mluvil. Řekl jim, že přemohl satanova pokušení a utrpením a zkouškami dosáhl vítězství. Satan už teď nemá nad Ním žádnou moc, ale se bude se svými pokušeními přibližovat k nim a ke všem, kteří uvěří v Jeho jméno. Avšak oni mohou nad Ním zvítězit právě tak, jak zvítězil On. Pán Ježíš vyzbrojil své učedníky mocí k vykonávání zázraků a řekl jim, že i když budou pronásledováni bezbožnými lidmi, pošle jim čas od času své anděly, aby je vysvobodili. Jejich život jim nemůže být odňat dříve, než splní své poslání. Pak může být případně od nich požadováno, aby svou vlastní krví zpečetili to, co zvěstovali.

Jeho horliví následovníci rádi naslouchali Jeho učení a kochali se každým slovem, které vycházelo z Jeho rtů. Teď si byli úplně jisti, že je Spasitelem světa. Jeho slova se hluboce zakořenila v jejich srdcích. Litovali, že se budou

muset brzy rozloučit se svým nebeským Učitelem a už neuslyší povzbuzující a laskavá slova, vycházející z Jeho rtů. Ale jejich srdce bylo znovu naplněno láskou a velikou radostí, když jim Pán Ježíš oznamoval, že odejde, aby pro ně připravil příbytky, a pak se znovu vrátí a vezme je k sobě, aby navždy byli u Něho. Zaslíbil jim, že jim pošle Utěšitele, Ducha svatého, který je uvede do veškeré pravdy. "A pozdvihl rukou svých, dal jim požehnání."

5. Kristovo nanebevstoupení

Celá nebesa očekávala na vítěznou hodinu, kdy Pán Ježíš bude vystupovat vzhůru ke svému Otci. Přišli andělé, aby přivítali Krále slávy a aby Jej s jáсотem doprovázeli do nebe. Když Pán Ježíš požehnal svým učedníkům, byl od nich vzat a nesen vzhůru do nebe. Následoval Jej zástup těch, které vysvobodil ze zajetí smrti při svém vzkříšení. Doprovázely Jej nebeské zástupy, zatímco v nebi očekávalo na Jeho příchod nesčíslné množství andělů. Když se blížili ke Svatému Městu, andělé, kteří doprovázeli Ježíše, volali: "Pozdvihněte, ó brány, svrchků svých, pozdvihněte se vrata věčná, aby mohl vejít Král slávy." Andělé ve městě se s jáсотem tázali: "Kdo je to ten Král slávy?" Doprovázející andělé vítězoslavně odpověděli: "Hospodin silný a mocný, Hospodin udatný válečník. Pozdvihnětež, ó brány svrchků svých, pozdvihnětež se vrata věčná, aby vjíti mohl Král slávy." A očekávající andělé se znovu ptají: "Kdo je to ten Král slávy?" Doprovodní andělé melodickým hlasem odpovídají: "Hospodin zástupů, on jest Král slávy." Potom celý nebeský průvod vešel do Božího města. Všechny nebeské zástupy obklopily svého slavného Velitele, s hlubokou úctou se před Ním skláněly a kladly své koruny k Jeho nohám. Potom rozezněly své zlaté harfy a nádherné melodické tóny naplnily celá nebesa překrásnou hudbou a zpěvem na počest Beránka, který byl zabit, ale nyní znovu žije ve velebnosti a slávě.

Když učedníci smutně hleděli do nebe, dokud jim nezmizel poslední záblesk jejich vystupujícího Pána, postavili se náhle vedle nich dva andělé v bílém rouše a pravili jim: "Muži Galilejští, co stojíte, hledíce do nebe? Tentýž Ježíš, který vzhůru vzat jest od vás do nebe, přijde zase tím samým způsobem, jako jste spatřili způsob jeho vystupujícího do nebe." Učedníci a matka Ježíšova, která byla rovněž svědkem nanebevstoupení Božího Syna, strávili potom

následující noc rozmluvou o Jeho podivuhodných činech a o zvláštních a slavných událostech, které se odehrály v tak krátké době.

Satan se znovu radil se svými anděly. Pln rozhořčené nenávisti vůči Boží vládě jim řekl, že dokud má moc a autoritu na této zemi, musí vynaložit desetkrát větší úsilí proti Kristovým následovníkům. Proti Kristu nic nezmohli, ale pokud to bude možné, musí přemoci Jeho následovníky. V každé generaci musí dbát na to, aby do svých osidel polapili ty, kteří věří v Ježíše. Dále vyprávěl andělům, že Ježíš dal učedníkům moc, aby je kárali¹⁹² a vyháněli a aby uzdravovali ty, které oni budou trápit. Po tom satanovi andělé vyšli jako řvoucí lvi, aby se usilovali zničit Ježíšovy následovníky.

Světlo Kříže

Prospělo by nám, kdybychom každý den hodinu uvažovali o Kristově životě. Měli bychom jej projít krok za krokem a představit si, čím vším musel projít. Zvláštní pozornost bychom měli věnovat poslední událostem jeho života. Když se budeme soustředit na nekonečnou oběť, kterou za nás přinesl, budeme naplněni jeho duchem a naše důvěra a láska k němu poroste. Chceme-li být spaseni, musíme se naučit pokoře a pokání.

Touha věků str. 83 {TV 50.5}